

Indehavers Opgave bliver at deltage i Forberedelsen, Planlæggelsen og Affattelsen af Lovarbejder paa Skattevæsenets Omraade, at forestaa de i saa Henseende nødvendige Undersøgelser og Afhøringer af Erhvervslivets Repræsentanter samt endelig efter Lovenes Ikrafttræden med sit Kendskab til Forslagenes Tilblivelse og de førte Forhandlinger at virke vejledende, naar Lovene føres ud i Livet"; særlig under Arbejdet de første Par Aar med Toldlovsrevisionen vilde en saadan Virksomhed være i høj Grad paakrævet. Lovforslaget gik da i Overensstemmelse hermed ud paa, at der fra 1. April 1914 skulde oprettes et Embede som „Tilforordnet paa Skattevæsenets Omraade“, og denne „Tilforordnede“ skulde saa ligestilles med Departementschefer med Hensyn til Lønning og Pension.

Den første Taler, N. Neergaard, endte sin Tale med, at han vilde anse det for rigtigt, at »Sagen blev underkastet en nærmere Overvejelse i et Udvalg, for at man der muligvis kunde finde en bedre Udvej end den, der er foreslaaet af den ærede Minister«. De øvrige Talere udtalte sig ligeledes for Sagens Prøvelse i et Udvalg. Lovforslaget henvistes derpaa til Finansudvalget, fra hvilket imidlertid ikke fremkom nogen Betænkning.

5. F. t. Lov om Ændringer i Lov om Toldafgifterne m. m. af 5. Maj 1908. (Af J. Pedersen [Ordfører] og Bramsen). [A. Sp. 4197].

Forelagt i *Landstinget* ²⁷/₂ (L. Sp. 649). 1. Beh. ⁴/₃ (L. Sp. 669). Henvist til Udvalg paa 15 Medlemmer (A. L. Andersen, Bramsen, Broberg, Christiansen, la Cour, Ejsing, Hey [Form.], Koefoed, P. Nielsen, Nygart, Olufsen, J. Pedersen, Holger Petersen, Stilling, Windfeld-Hansen).

der til Generaltolddirektør-Embedet navnlig kræves økonomisk Indsigt, medens der til Embedet som Chef for Skattedepartementet (et Embede, der omfatter Sager om Stempelafgift, Arveafgift og Skifteafgift, endvidere Formue- og Indkomstskatten m. m.) i udpræget Grad ønskes juridisk Indsigt. Et Forslag af Ministeren om at indsætte paa Finansloven en Lønning til Chefen for Skattedepartementet vilde, efter hvad Neergaard følte sig overbevist om, være „gaaet særdeles glat“.